

Je to beznádejné (Harry a James - vtipné)

Boli vianočné prázdniny, len pár dní po narodení dvojčiat Elisabeth a Marry-Ann. Harry práve vychádzal zo spálne, potichu aby nezobudil Ginny a dievčatá. Malé deti väčšinou dávajú svojim rodičom v prvých týždňoch dosť zabrat', obzvlášť, ak sú dve naraz. Harry sa snažil svojej žene pomôcť najviac, ako mohol a samozrejme im pomáhali aj príbuzní. George u nich strávil len Štedrý deň a potom sa vrátil do Bradavíc a Minerva sa ubytovala v host'ovskej izbe, aby im bola kedykoľvek nápomocná.

Na novorodeniatka sa denne chodili dívať aj ostatní z rodiny Weasleyovcov a ďalší ich priatelia. James, Albus aj Lilly svojim rodičom pomáhali najmä tým, že boli poslušní a pomáhali s drobnými domácimi prácami. Ginny aj Harry ich snahu oceňovali a hoci kvôli starostlivosti o dvojčiky na ne mali trochu menej času, aspoň v týchto dňoch, snažili sa, aby sa necítili odstránení. Práve teraz Harry prechádzal z jednej detskej izby do druhej a kontroloval, či sú jeho staršie deti v posteliach. Lilly práve počúvala rozprávku na dobrú noc, ktorú jej čítala Minerva.

„Už spia?“ spýtala sa ho s úsmevom.

„Hej, všetky tri.“ odpovedal. „A čo ty, Lilly? Ako to, že ešte nespíš?“ sklonil sa nad dievčatko a upravil jej prikrývku.

„Neboj ocko. Len čo mi babička dočíta rozprávku, budem spať.“ sľúbila Lilly.

„Tak dobrú noc, princezná.“ dal jej pusu na čelo. „Dobrá noc, Minerva.“ otočil sa k nej a tiež ju objal.

„Dobrá, Harry.“ zažela mu a pokračovala v čítaní.

Albus našiel Harry ako inak, zabraného do knihy. Bol taký zaujatý čítaním, že nepočul otca vojsť.

„Čo to tam máš?“ spýtal sa ho so záujmom. Albus sa trochu strhol, lebo otca skutočne nevidel, tak sa nechal strhnúť príbehom.

„Toto je fakt super kniha, oci. Je po jednom alchymistovi, ktorý vedel pripravovať aj tie najťažšie lektvary. Cestoval po celom svete a zbieral najvzácnejšie prísady a musel bojovať s rôznymi nástrahami.“ nadšene mu rozprával chlapec a oči mu pritom žiarili. Harry pri slove lektvary skrívil svoju tvár.

„To ti určite odporučil profesor Snape.“ podozrieval Harry svojho bývalého učiteľa.

„Hej, vieš, on si totiž myslí, že by mi to šlo lepšie, keby som mal nejakú motiváciu.“ vysvetlil Albus.

„A podarilo sa ti aspoň trochu zlepšiť?“

„No... nie, vraj som skutočne horší než Neville.“ začervenal sa chlapec a keď videl pobavený úsmev na otcovej tvári, začal sa smiať aj on.

„Tak to ma prekvapuje, že ťa ešte stále učí. Ako aj si ho pamätám, strhol by Nebelvíru aspoň dvadsať bodov a dotyčný by dostal ešte školský trest.“ spomínal Harry.

„On nie je zlý, ocko.“ bránil Albus svojho učiteľa a priateľa v jednej osobe.

„Netvrdím, že je. Musím uznať, že máš naňho dobrý vplyv. A ak sa pritom zlepšíš v lektvaroch, bude to len pre tvoje dobro. Raz to sám určite využiješ.“ potľapkal ho po ramene a usmial sa naňho. „A teraz do postele, kamarát.“

„Ešte chvíľu, ocko. Teraz je to zaujímavé. Ten alchymista sa snaží získať baziliškov jed.“ prosíkal chlapec.

„A čo to bude nabudúce? Dračie srdce či roh jednorožca?“ spýtal sa ho otec neskrývajúc pobavenie.

„To všetko už získal. Ešte mu chýba baziliškov jed, vlas víly...“ vymenovával Albus nadšene.

„Dobre, dobre.“ zdvihol Harry ruky ako že sa vzdáva. „Ale len túto kapitolu. Zajtra môžeš pokračovať.“

„Super.“ vykrikoval Albus, ale hneď si rukou zakryl ústa a prevínilo pozrel na otca. Ten len pokrútil hlavou a zavrel dvere na synovej izbe.

Harry zaklopal na dvere izby svojho najstaršieho syna. Nik mu neodpovedal. Zaklopal ešte raz a pootvoril dvere.

„James?“ zavolať na chlapca, ktorý ležal na posteli a uprene pozeral do stropu. James nereagoval a ďalej tupo zísal pred seba. Harry teda zavrel za sebou dvere a posadil sa k nemu na posteľ.

„James? Čo je s tebou?“ spýtal sa ho opatrne, aby ho moc nevyľakal, lebo ho podobne ako Albus zrejme vôbec nevnímal.

„Ocko? Čo tu robíš? Ty nie si u mamy a dvojčiat?“ spýtal sa prekvapene James.

„Spia a tak som sa prišiel pozrieť, čo robíš.“ odpovedal mu.

„Aha. No, vlastne nerobím nič.“ odpovedal James popravde.

„To som si všimol. Niečo ťa trápi?“

„Nie. Vlastne áno, ale to nič. Teraz vás potrebujú dvojčatá, ja to chápem, ocko. Vážne o nič nejde.“ odpovedal James a usmial sa na otca, ale Harry spoznal silený úsmev.

„Počuj, Jamie. Ja viem, že sme sa teraz všetci venovali viac dievčatám, ale to neznamená, že nemáme čas na vás. Viem, že ho teraz na začiatku je menej, než by sme všetci chceli, ale aj tak. Ak máš nejaký problém, sme tu pre teba,

mamička aj ja a ty za nami môžeš kedykoľvek prísť. Chcel by som, aby si prišiel vždy, nech by ťa trápila akákoľvek maličkosť." vysvetľoval mu otec. „Tak mi povedz o čo ide. Určite sa to bude dať nejako vyriešiť." povzbudzoval ho Harry a pohodlnejšie sa usadil. James si povzdychol a nasadil veľmi vážny výraz.

„No, to sotva. Vieš, je to trochu osobné, ale no... možno by si mi mohol poradiť. Aj keď je to asi beznádejné." zúfal si chlapec a mlel piate cez deviate. Harryho to trochu zaskočilo a nevedel, kam jeho syn mieri. Čo môže byť také osobné a beznádejné?

„Tak čo keby si mi povedal, o čo ide? Pokúsime sa to spolu vyriešiť." povzbudil ho znova.

„Tak dobre. Oci, ja som... ja somzamiloval." vychrlil zo seba jedným dychom. Harrymu trvalo len sekundu, než pochopil význam tej vety a keď videl chlapcov vážny výraz, mal čo robiť sám so sebou, aby nevypískol smiechom. Snažil sa to zamaskovať tlmeným zakašlaním a zhlboka sa nadýchol, aby sa upokojil.

„Skutočne?" spýtal sa prsto.

„No áno. Vieš, ona je skvelá, úžasná, pekná, milá a múdra. Všetci ju majú radi, je veľmi obľúbená aj medzi učiteľmi a ja keď idem okolo nej tak na nej môžem oči nechať. Lenže ona ani nevie, že existujem." povzdychol si James, ktorý čakal na to jediné slovíčko a všetko zo seba vychrlil naraz.

„Aha. Si si istý, že o tebe nevie?" spýtal sa Harry trochu v rozpakoch. Vedel, že raz za ním chlapci s dačím podobným prídu, ale dúfal, že má ešte pár rokov čas. No ale ako sa zdá... Harry nebol práve najlepší ohľadom rád vo vzťahoch.

„Som. Teda, možno vie, že niekto ako ja s ňou chodí na premeňovanie, ale inak asi sotva. Oci, čo mám robiť? Keď som s ňou v jednej miestnosti, vyzerám ako pako." povzdychol si znova James.

„No, myslím, že najprv by si mal skúsiť ju nejako zaujať. Nevie, možno by si sa mohol trochu predviesť na metle, keď bude niekde blízko." navrhol, ale potom mu došlo, že podobný spôsob používal jeho otec, keď sa snažil očariť jeho matku a rozhodne to nezabralo.

„Vlastne nie, to nie je moc dobrý nápad. Mohla by si myslieť, že sa predvádzaš." zavrhol to hneď Harry a Jamesa tak trochu zmiatol. Zamyslel sa znova.

„Počkaj, je z rovnakého ročníka ako ty?"

„Hej, je to tretiačka z Havraspáru."

„No, tak po vianočných prázdninách vám začnú predsa víkendy v Prasinkách, tak čo keby si ju skúsil pozvať tam? Môžte zájsť k Trom metlám a dať si máslový ležák." pokúsil sa Harry.

„A čo keď ma odmietne?" poukázal James na hlavný problém, na ktorom by mohlo všetkos troskotáť. Harry si prehrabol vlasy a sťažka vydýchol.

„Máš pravdu, Jamie. Toto je fakt dosť vážny problém. Nevie, či som ja ten pravý, kto by ti mal radiť. Ja som to vždy zmrvil." priznal Harry a ospravedlňujúco pozrel na svojho syna.

„To nič, oci. Ved' som vravel, že je to beznádejné." usmial sa naňho smutne James.

„Nič nie je beznádejné. Poďme spať a ráno dačo určite vymyslíme." pokúsil sa Harry a James sa bez reči uložil na spánok.

„Dobrá noc, ocko."

„Dobrá, James." odpovedal Harry a zhasol svetlo. Cestou do spálne si unavený Harry v duchu vravel: „Starneš Harry, priznaj si to."